

"ברכס החרמון משחי מעלות עד שתיים מתחת לאפס".
 בבית, עמוק-עמוק מתחת לשמיכה העבה, אומר האורח: "אוף, איזה קור... מיסכנים החיילים!" מכבה את האור ולוחש לילה טוב.
 קר בגולן. קר מאוד. המעיל רכוס עד לאחרון, כובע-גרב על הראש, כפפות לידיים, צעיפים, כפיות וסתם מגבות כרוך-כים חזק סביב לצוואר. מיספר זוגות-גרבנים לכפות הרגליים, שני זוגות גטקס, כימעט ואין לראות חלק חשוף בגוף. הכול מוגן ומכוסה.

לא הכול מוכנים לחורף הכבד. ידיים אדומות מן הקור טמונות עמוק-עמוק בכיסים, ויש המטמינים אותם עמוק יותר במכנסיהם, שם המקום חם מאוד...

גייס סיוור, הנוסע במהירות, מעביר צמרמורת-קור בגופות כל החיילים. הכול מתכופפים מעט, מנסים להתחמם. מחפשים מקום מגן, חומת קיר, ערימת חול או כל דבר היכול להגן מן הרוח המכה. עד למרחק מטר עוד מבהינים בפרטים מסויי-מים. יותר רחוק רואים רק דמויות מטוש-טשות. למרחק שלוש מטרים כבר אין רואים מאוס. הסיבה פשוטה: יושבים בר-חוף ענן, לא יורד גשם, אולם לאחר דקות מעטות השערות רטובות כמו אחרי מקלחת. הכול נוסעים כשאורות המכונית דלוקים. הנסיעה מסוכנת מאין כמוה. כביש צר, המכוסה שיכבה עבה של בוץ, מסכן את הנוסעים עליו. איסור מוחלט לרדת מן הכביש, שוקעים במאה אחוז.

פתאום מופיעה ממול דמות ענקית ו-מאיימת. בנוזות הקטנות אפשר להבחין בה כשהיא במרחק של כחמישה מטרים. מה זה? אתה עומד למול הדמות ו-מאותת באורותיך בפחד. אינך יכול לרדת מן הכביש, ואינך יכול להמשיך ולהתקדם. אתה מקווה שהוא הבחין בך. הוא מת-קרב מעט, הצל ענק ומאיים, עוד שניה

אש במחסום

לפני מוצב החרמון מתחממים שומרי המחסום בעזרת אש וקפה חם. ליד המדורה עומדים שני ג'ריקנים של דלק וטורל. כל רבע

ש של חיילים. מנופפים ידיים בחזקה, רק שיראה אותנו. עוד כמה ס"מ הוא מתקרב ושובר שמאלה. הבחין.

ואתה מבחין בזחל"ם המאיים לדורסך. מה עושים? הוא מתקרב יותר, אתה מבחין מבעד לערפילים במיספר דמויות

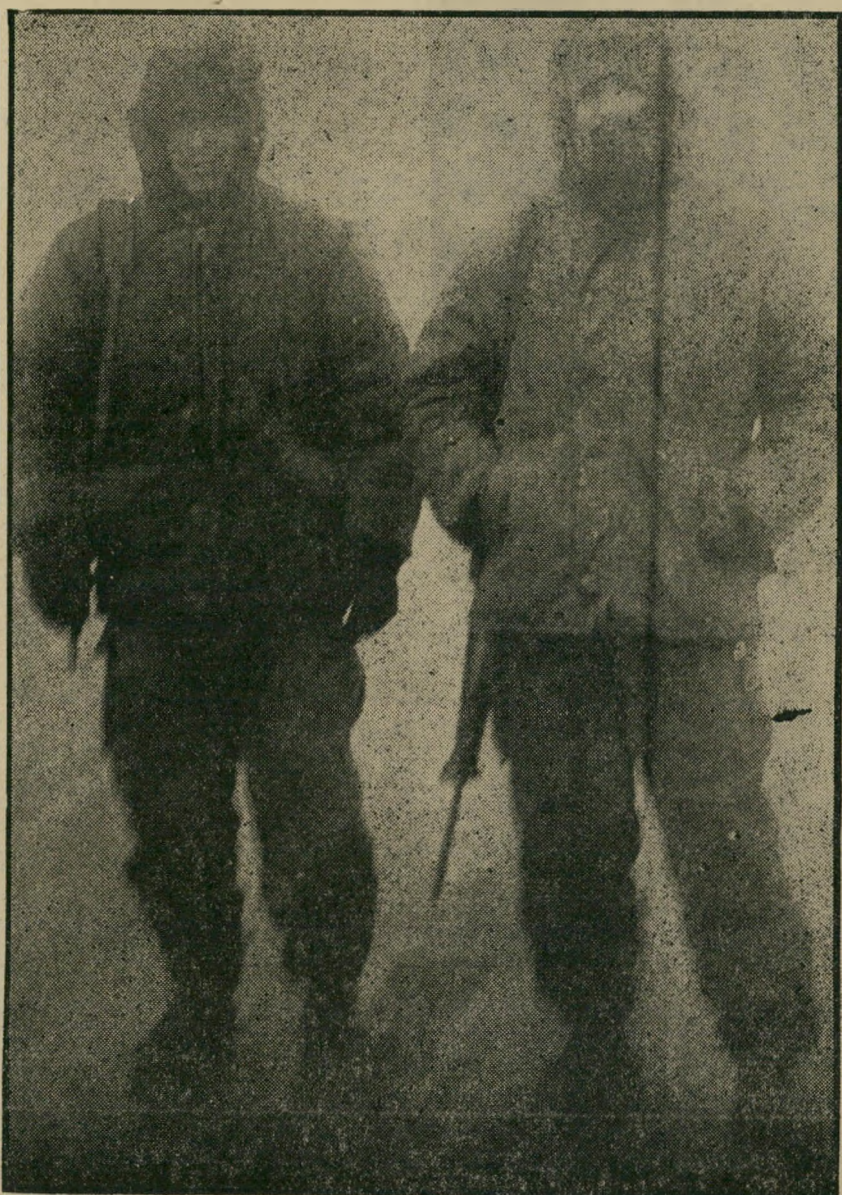
שעה לערך שופכים מעט מהדלק לשילהוב האש. החבר'ה יושבים סביב למדורה מוגנים תחת אוהל הברזנט, עטופים במעילים וכובעי צמר, מפצחים גרעינים ומשחרזים את חוויות המילחמה.

בכבוק הקוניאק אוזל עד מהרה. אין חשים כלל בשינוי. הסיגריות נעכלות בר-קצב מדהים. אתה מעשן ארבע וחמש קופסות ואינך חש בכך.

הכל מעשנים. אשלייה של חום. שני חיילים שותים קפה מפחית. חאד העולה מעיד על חומו של הנוול. הפחית ניתנת אל בין השפתיים, אין חשים בלהט הפח. הכל עטוף בניילונים אטומים למים. מיקלטים, אוהלים, אוטובוסיים. הנשק מצד-ריך טיפול כל שעה.

ענן שני חוזר ומתיישב על הרכס. אתה מביט באותם אנשים, ורואה שלמעשה כל אחד מהם עומד במקומו, אינו זו לשניה. השומרים שומרים בעמדותיהם, הי-סיירים מסיירים, לא הקור הוא שיפריע, רק מעט התנועות לחימום הגוף, דילוגים על רגל אחת, נשיפת אדים אל תוך כף היד, הידוק הצעיף שעל הצוואר, רק אלו, משנים מעט את המצב הרגיל.

חייל עומד, הפנים אינן נראות, מכוסף מעט, נושף בפיו, גופו נע קדימה ואחורה. יש והוא מדליק סיגריה. "איך אתה מר-גיש?" והוא עונה שקט, רועד מעט מן הקור: "לא זה מה שישבור אותנו".

שכי התקווה בגולן
 המוני השלוליות המציפות את הגולן ש-נוצרו אחרי הגעמים הראשונים מגבירים את הגעגועים לבית. הסיבה: הביצות הענקיות מזכירות את ימי החורף בפרברים.

ערפל המלחמה
 מבעד לערפל הכבד מגיחות שתי דמויות עטופות במעילי דובון. כל המתרחש על פסגת החרמון נראה כסצינה הלוקוזה מסרט אימים. אף הדובונים אינם יכולים לקוד העז ולרטיבות.